

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa S. M.

przeciwko Gimnazjum Nr (...) w S.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony przez powódkę wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 grudnia 2015 r. w ten sposób, że przywrócił S. M. do pracy w pozwanym Gimnazjum Nr (...) w S. na dotychczasowych warunkach.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 20 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela oraz art. 20 ust. 1 tej ustawy, a także naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. i art. 321 § 1

k.p.c. i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie „na rzecz powódki” kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia, „w jaki sposób należy rozumieć przepis art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela”, czyli na występujące w sprawie zagadnienie prawne, ewentualnie z uwagi na potrzebę wykładni tego przepisu prawa, bowiem strona skarżąca bliżej tego nie określiła.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu, zaś powołanie się na przesłankę wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r.,

III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Nie istnieje przy tym możliwość stwierdzenia, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne lub zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a skarżący nie wykazuje rozbieżności w orzecznictwie w tym zakresie. Tego rodzaju sytuacja występuje zaś w sprawie niniejszej w odniesieniu do wskazywanej przez stronę skarżącą wątpliwości na tle art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela w zakresie „oceny możliwości dalszego zatrudnienia nauczyciela w tym sensie, czy możliwość tę odnosić do przedmiotu nauczanego dotychczas przez nauczyciela, czy też należy brać pod uwagę wszystkie kwalifikacje nauczyciela”. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że przy ocenie, czy zmiany organizacyjne w rozumieniu art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela uniemożliwiają dalsze zatrudnienie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć, należy uwzględnić wszystkie posiadane przez niego kwalifikacje nauczycielskie, a nie tylko kwalifikacje odnoszące się do przedmiotów, których nauczał lub do konkretnych obowiązków, które wykonywał przed podjęciem decyzji o przeniesieniu go w stan nieczynny bądź o wypowiedzeniu mu stosunku pracy. Dopiero w ramach takich całościowych ustaleń i porównania kwalifikacji wszystkich zatrudnionych nauczycieli daje się bowiem prawidłowo ocenić, czy wybór konkretnego nauczyciela do przeniesienia w stan nieczynny albo do wypowiedzenia mu stosunku pracy był uzasadniony, a w szczególności, czy nie dyskryminował go względem nauczycieli o niższych kwalifikacjach (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2001 r., I PKN 492/00, OSNP 2003 nr 5, poz. 123; 29 marca 2001 r., I PKN 318/00, OSNP 2003 nr 2, poz. 31; 4 października 2013 r., I PK 85/13, LEX nr 1498581, 20 lutego 2014 r., III PK 71/13, OSNP 2015 nr 8, poz. 108; z dnia 22 stycznia 2015 r., III PK 56/14, LEX nr 1648189). Za nieuprawnioną należy uznać przy tym wyrażoną w skardze sugestię o rzekomej rozbieżności orzecznictwa w tym względzie, o czym świadczyć ma odwołanie się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2001 r., I PKN 549/00 (OSNP 2003 nr 11, poz. 271). Sformułowania zawartego w tym wyroku o wyjątkowości sytuacji polegającej na uwzględnianiu wszystkich przedmiotów, do których nauczyciel ma kwalifikacje, zamiast ograniczenia się do aktualnie nauczanego przedmiotu (jako kryterium wyboru nauczyciela do

przeniesienia w stan nieczynny), nie można bowiem uznać za sprzeczne z poglądem wyrażonym w pozostałych wyrokach o uwzględnianiu co do zasady wszystkich posiadanych kwalifikacji nauczycielskich, a nie tylko tych odnoszących się do nauczanych przedmiotów.

Stwierdzić zatem należy, iż Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w przedmiocie problemu prawnego sygnalizowanego przez stronę skarżącą, wobec czego nie ma podstaw do stwierdzenia, że w tym zakresie występuje zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego, która miałaby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.